

ВЪЛШЕБНОТО ЛЕГЛО

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

Имало едно време седем братя. Те живеели заедно, шестимата работели от сутрин до вечер, а най-младият не вършел нищо. Братята не били много доволни от него и постоянно го съветвали да се заеме с нещо полезно, но той предпочитал да мързелува. Само ядал, спял и се разхождал.

Веднъж най-старият брат се ядосал много и заръчал на жена си да не дава никаква храна на най-малкия, когато се прибере вечерта.

Така и станало. Когато най-младият брат помолил снаха си за храна, тя му отвърнала, че няма хляб за него. Това страшно го разгневило. До този момент никой не се отнасял така с него. Той решил да се махне от този дом.

Рано на другата сутрин напуснал бащината къща и тръгнал по света да си търси щастието. Не знаел къде да отиде. Поел по първия път, който бил пред очите му и вървял, вървял — без цел и посока.

Накрая, когато силите му съвсем го напуснали, бил принуден да спре. За щастие се бил озовал в някакво голямо село. Поскитал се из него и търсел някаква работа.

Не щеш ли, срещнал един дърводелец, който го приbral вкъщи. Нахранил го и му дал легло да пренощува. На другия ден дърводелецът накарал момъка да му помогне и той се съгласил. Бил сръчен и усърден и схващал работата много бързо. Дърводелецът не можел да му се нарадва. Изминали дни, седмици и месеци. Младият помощник се превърнал в уважаван майстор. Дърводелецът толкова се гордеел с него, че му дал единствената си дъщеря за жена.

След сватбата обаче най-младият брат се върнал към старите си навици. Не искал повече да работи. Само ядал и живеел щастливо с жена си.

Дърводелецът често го съветвал да се захване за работи, но нямало кой да го чуе. Отново минали месеци. Старият майстор все повече се ядосвал на зет си. Накрая не издържал, избухнал и казал, че в къщата му няма място за мързеливци. Да си вземел жената и да си търсел късмета другаде.

Когато младите си тръгвали, старият дърводелец се смилил и хвърлил подире им сандъче с инструменти.

— Ето ви и зестрата! — викнал той. — Ако използваш тези инструменти, можеш да живееш добре.

Младият мъж и жена му отишли далеч от селото и заживели в малка къщичка. Те имали някоя друга жълтица, с която да започнат новия си живот, но много скоро те свършили.

— А сега — казала жената, — ако не искаш да гладуваме, по-добре иди и си намери някаква работа.

— Каква работа да си намеря? — сопнал се той.

— Иди в джунглата и отсечи няколко дървета! — казала тя. — Донеси ги вкъщи и направи от тях мебели. После ги продай на пазара.

Младият мъж я послушал и на сутринта отишъл в джунглата, насякъл няколко дървета и ги донесъл вкъщи. Работил упорито и измайсторил красиви мебели. На другия ден продал мебелите на пазара. Жена му била щастлива. Тя можела да купи каквото й било необходимо за къщата. Мъжът й продължавал да прави мебели и да ги продава на пазара.

Един ден, както търсил по добри дървета, младежът навлязъл навътре в джунглата. За своя изненада чул някакви гласове, които си говорели. Огледал се наоколо, но не видял никого. Пред него били само две високи дървета. Той отсякъл едното от тях, занесъл го вкъщи и измайсторил от него чудесно легло.

На другия ден отишъл на пазара да го продаде. Не щеш ли, точно по това време царят минавал оттам. Щом видял красивото легло, веднага го купил. Наредил на слугите си да го отнесат в двореца и да го постелят с най-хубавите завивки, защото искал да спи на него.

След вечеря владетелят се оттеглил в спалнята си и с наслада полегнал на новото легло. Малко преди да заспи чул някой да говори. Царят бил много изненадан, когато разбрал, че един от краката на леглото говорел на другите:

— Ще изляза да се поразходя — казал кракът. — Вие внимавайте и дръжте здраво леглото, докато се върна.

Озадаченият цар видял крака да излиза от стаята. Сънят веднага избягал от очите му. Зачакал кракът да се върне. И ето, че не след дълго той пристигнал.

— Къде ходи? Какво видя? — попитали го останалите три крака.

— Бях в кухнята на царя — казал кракът. — И какво мислите, че видях? Видях слугите да изнасят много храна и да си я носят вкъщи.

Тогава вторият крак казал:

— Вие тримата дръжте леглото. Сега аз ще отида на разходка.

Скоро и той се върнал и заел мястото си.

— Къде беше и какво видя? — попитали го другите.

— Ходих до царската хазна — казал той. — И знаете ли какво видях? Видях един от придворните да краде. Напълни догоре два чуvalа със злато и сребро и го понесе към къщи.

— Сега е мой ред! — обадил се третият. — Ей сега ще се върна!

И третият крак излязъл. Когато се върнал, другите го попитали:

— А ти къде ходи и какво видя?

Но той заел мястото си, без да продума и дума.

— Срамота! — извикал той. — Много ме е срам да ви разкажа какво видях.

— Кажи ни, кажи ни! — замолили му се останалите. — Какво е толкова срамно? Какво видя?

— Как бих могъл да ви кажа? — отвърнал кракът. — Бях в покоите на царицата и видях там първия министър на царя. Той беше седнал до нея, държеше я за ръка и си говореха.

— За какво си говореха? — изгаряли от любопитство другите крака.

Третият продължил:

— Министърът каза на царицата: „Ти ще убиеш царя, а после ще си заживеем заедно щастливи и честити.“

„О, не, не мога да направя това!“ — проплака тя.

Тогава лицето на първия министър пламна от гняв и той ѝ удари плесница. Червено петно от пръстите му остана върху бузата на нейно величество.

— Колко ужасно! — възкликали вкупом трите крака на леглото.

През цялото време царят слушал внимателно. Онова, което чул, го потресло дълбоко. Той не издържал повече, скочил и хукнал към спалнята на царицата. От пръв поглед забелязал червеното петно на лицето ѝ.

— Какво е това на бузата ти? — попитал царят.

Царицата скочила разтревожена.

— Бузата ми? — прошепнала тя. — Ами, ааа... одрасках се!

Царят повикал стражите и им наредил да доведат министъра, пазителя на царската хазна и слугите. Заповядал им да хвърлят министъра и кралицата в затвора и да накажат пазителя и слугите.

Царят бил много благодарен на дърводелеца, който му продал леглото. Поискал да го възнагради, но не знаел къде да го намери. Разпратил вестоносци да разгласят, че дърводелецът, който му е продал леглото, трябва веднага да се яви пред него.

Щом чул заповедта, най-малкият брат се уплашил, че нещо се е случило с леглото. Навярно царят искал да го накаже. Толкова много се уплашил, че решил да се скрие. Все пак царските стражи го намерили и го завели в двореца.

— Ти ми спаси живота, като ми продаде това вълшебно легло! — му казал царят. — Искам да те възнаградя! Ще ти подаря къща и много земя.

Най-малкият брат останал много приятно изненадан от царския подарък. Двамата с жена си живели в обич и разбирателство в царската къща още много години.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.